

Зоран М. Мандић

КВАРЕЊЕ КРУГОВА

РАСУТЕ СТВАРИ

Подсетници на разнобојним
папирићима
Зелене и жуте фасцикле
Дневници
Моји документи
Моје слике
један и два
Део у изнајмљеном стану
Део код кћерке
Део у депоу
На нету су унете последње
Одреднице
Сахраниће ме људи
Мало срце
Хтели ми то или не да
признамо
Оквири
Госпођин вир
Мали наслови
Ушинуто време више
не окреће главу
Не вреди на једну гомилу
сакупити
Расуте ствари

Оне по себи путују и
Окрећу се
Свака на своју страну

БОГИЊА

Не посвећујем овај опис
на тој адреси у чулима
срце држи предавања
узбурканим страстима
учи их пажњи с којом емоције
одржавају свет
његову необуздану историју у
Језику
међу речима које охола
слобода изражавања
сукобљава са реченицама са
Њиховим чудесним протоцима
погледом у поглед
У свему што лепо остаје у
Лепом
Богиња је гарант те вечности и
њена непролазност
Она је несебично започела општи
унутрашњи
Живот
Пустила изгладнелог црва да на миру
уђе у јабуку и
суочи се са ненадмашном мудрошћу
Жене
Занемелим од чуда оставила је да
изаберу свако своју појединачност
пре него што их свет опкорачи
приспелом сумњом у исправност избора
Без ње свет би личио на пусто острво а
путници би се без срца вртели у круг и
не би имали кога да посете у
својој (о)палој
мушкости

ДОКАЗ

Само су чула доказ колико срце
може да издржи даноноћне дискусије
осећања
њихове геохемијске налете и прелете
из
једног у други уздах времена у
отицању
када међу њима мисао попушта
неспретна у опхођењу са тајним
рачуном самоће са

ноћном музиком светаца у
вашаришту подмукле онтологије
Између Норвакца пресретача од
пет милиграма и двадесетмилиграмског
снизивача из породице Приленапа
Само су докази чула колико моћ
може да издржи даноноћне ударе срца
када мелодија у једноличном ритму
престаје да се дописује са јавном
самоћом
оног другог нерубрицираног даха
који је увек разлика
чак и када препаковани Caffetin
поскупи

НЕБО

(Милораду Бати Михаиловићу)

Небо је
Ел Греко
једина непролазна фаза
Осмех
над свим што је
под стакленим звоном
Непреводива у реч
Византијска фреска
усред цвета заљубљеног у

Мирис
У
неусвојив поклон
Великог Посматрача
Загонетне божије
Ћутње

КВАРЕЊЕ КРУГОВА

Рођен сам
можда сувише рано а
касно сасвим касно да
променим датум рођења и
постанем острво које не припада
ниједној групи других острва
заточених испод океана који су
створитељу у свом животу и смрти
оспоравали право да се изрази
Неко је ипак квариио моје кругове
док сам растао у читању
док сам се чудећи смањивао из
дана у дан онако како јасност
препознавања нестаје заувек
претварајући се у тамни неозначени
зид иза кога умиру неурони без
имена и надгробних плоча и све то док
улицама миле људи којима све мање
доликује да се надају
Људи са изгубљеним лицима замењеним
маскама ствари од дрвете
стакла премазаног бојама себичног колорита
Људи ненавикли на срџбу кише под којом се
спирају изнутра усред несреће што у свету маски
нико не зна за њих нити се залаже за
њихова права да макар тако
неважни, непознати и неозначени
припадају себи
Зато сам склон веровању по коме човек
који душу и линије свог лица
замењује маскама ствари
нема никакве предности над људима са

сопственим лицима рођеним пре или после шока
од кога је
страдало неокупирано време њихових
потопљених острва